

NICOLE BOYLE RØDTNES + ELLEN HOLMBOE

**SUPERSKURKE
SKOLEN**

3

FLUGTEN FRA SANKT MORBUS

★ ★
Alvilda
★



Vrede og chok rullede ind over Magnus, da han så på den mekaniske hjort i skuret bagerst i hr. Ståls have. Hjorten mindede ham om den bilulykke, der havde dræbt hans superhelteforældre. Den var kommet springende ud af ingenting og havde slået bilen ud af kurs. Og da Magnus var vågnet på hospitalet, var han både lam fra livet og ned og forældreløs.

Han rullede kørestolen tættere på vinduet. Pressede næsen mod den kolde rude. Siden ulykken havde han og Lili forsøgt at finde deres forældres morder – eller han havde i hvert fald. Og nu havde han endelig fundet den mekaniske hjort, der var blevet brugt som mordvåben! Men han havde ikke fundet hjorten hos en superskurk, som han havde forventet. I stedet stod den i hr. Ståls skur! Hr. Stål, der ikke bare var en superhelt, men også Magnus' og Lilis værge efter ulykken. Magnus havde aldrig før følt sig så forrådt. Hr. Stål havde bildt ham ind, at han havde nedsat

et efterforskningshold, men da Magnus talte med superhelteadministrationen, havde de aldrig hørt om det efterforskningshold. Nu vidste han hvorfor. Det var, fordi det var hr. Stål, der stod bag det hele. Hvorfor vidste han ikke. Han vidste bare, at han måtte have fat på sin søster, og det kunne kun gå for langsomt. Men først: beviser.

Hvis Magnus havde haft sine superevner som før ulykken, havde han nok godt kunnet få slæbt hjorten ud af skuret og tilbage til skolen, men nu var det langt mere vanskeligt. Selv hvis han kunne komme ind i skuret og få lagt den på tværs over skødet, ville det være umuligt for ham at få den kørt hjem.

I stedet fandt han sin telefon frem. Han holdt mobilkameraet helt tæt på ruden og knipsede et par billeder. Og så satte han kursen mod skolen og sin søster!

Solen var på vej ned, og mørket lagde sig omkring ham, mens han kørte af sted så hurtigt, han kunne. Det kunne godt være, Lili ikke havde været så engageret i efterforskningen, siden hendes biologiske skurkefar havde fortalt hende, at Løven og Skjoldmøen var skyld i hendes skurkemors død. Men det her skulle nok få hende tilbage på sporet. Det var han helt sikker på.



Lili Løvenskjold stod på Superskurkeskolens bibliotek. Bibliotekaren Hermandine Hess var ved at finde hendes nye skolebøger. Imens lod Lili blikket glide hen over hylderne og de mange bøger i biblioteket. *Verdensherredømmet i 107 simple trin. Bombebygning for begyndere. Mordets ABC ...* Der var meget at lære for den tidligere helte pige. I morgen var det første skoledag for hende og Loke på skurkeskolen. Og de skulle meget gerne imponere, da de første tre måneder var prøvetid.

”Jeg går lige ud på lageret efter de sidste bøger,” sagde frøken Hess. ”Vi har ikke flere trusselbøger herinde.”

Lili nikkede bare, mens den brandflotte bibliotekar forsvandt.

Trusler. Bomber. Mord. Hun var stadig først ved at vænne sig til tanken om, at hun nu skulle være en superskurk. Hun var vokset op hos Løven og Skjoldmøen. To fantastiske superhelte, som hun altid havde drømt om at kunne gå i

kapperne. Men nu vidste hun, at Superhelteskolen var noget helt andet, end hendes adoptivforældre havde beskrevet. Og efter at have fundet sin biologiske skurkefar føltes Super-skurkeskolen som det mest rigtige sted at være.

Hun havde knap nok tænkt tanken, før døren til biblioteket blev åbnet, og hendes bror, Magnus, kørte ind. Hun sank en klump. De havde ikke talt om hendes skoleskift endnu. Hun havde håbet, hun kunne udsætte det lidt. Men sådanne nyheder spredtes tilsyneladende hurtigere end radioaktive uheld hos gale genier.

”Lili!” sagde Magnus. ”Vi er nødt til at tale sammen.”

”Ro på. Jeg ved allerede, hvad du vil sige,” sagde Lili. ”Men jeg er sikker på, at det her er det rigtige valg for mig. Og jeg tager under ingen omstændigheder tilbage til helteskolen!”

”Glem skolerne, jeg har noget meget vigtigere,” sagde han og rakte sin mobil frem mod hende.

Billedet var sløret og lidt rystet, men der var ikke noget at tage fejl af. Det var den. Dødshjorten, der dræbte Løven og Skjoldmøen.

”Du fandt den!” Lilis stemme rystede. ”Hvor? Hvordan?”

”Hr. Stål,” spruttede Magnus. ”Den står i hans skur!”

”Jeg vidste det! Der har altid været noget mærkeligt ved ham,” sagde hun. ”Det var derfor, han ikke ville høre på mig, da jeg sagde, de var blevet myrdet!”

”Ja, men nu har vi beviser!” sagde Magnus. ”Han er bare så færdig.”

”Vent lidt ...” sagde Lili og bladrede gennem billederne. ”Det her er ikke nok ...”

”Hvad mener du?” spurgte Magnus.

”Det er closeups,” sagde Lili. ”Man kan ikke se, hvor de er blevet taget. Det kunne være et hvilket som helst skur!”

Magnus sukkede. ”Vi må tilbage, kom ...” Han var allerede på vej hen mod døren, da en pige kom løbende ind og spærrede vejen. Lili genkendte hende som Lola. Kopi-pigen, der havde taget imod hende, da hun startede på Superskur-skolen.

”Er det dig, der er Magnus?” spurgte Lola.

”Øh ... ja,” sagde han.

”Han er her!” råbte Lola ned ad gangen. Og kort efter kom ikke mindre end ti Lola-kopier løbende og smeltede sammen med originalen.

Magnus stirrede måbende, mens Lili bare smilede. Hun havde set Lolas evner i brug mange gange før.

”Godt, jeg fandt dig,” sagde Lola til Magnus. ”Rektor Fredensby har bedt mig om at hjælpe dig til rette på Superhelteskolen. Skal vi hente dine ting?”

”Øh ... skal det være lige nu?” spurgte Magnus tøvende.

”Ja, du skal jo være klar til i morgen,” sagde Lola.

Magnus så hen mod Lili. Hun vidste, at han meget hellere ville tage tilbage til Hr. Ståls hus end at pakke lige nu. Men hun vidste også, at han havde drømt om at komme på helteskolen i årevis, og nu hvor han endelig var kommet ind, så skulle det ikke gå galt.

”Gå bare,” sagde Lili. ”Det er sent, vi gør bare det andet i morgen efter skole.”

Magnus så ikke helt tilfreds ud, men han fulgte dog efter. Kort efter kom Hermandine Hess ud fra lageret.

”Jeg fandt den. Nu er dine bøger klar,” sagde hun og stillede fire helt fyldte poser op på disken.

Lili sagde hurtigt farvel til Magnus og ønskede ham held og lykke på helteskolen. Så slæbte hun de tunge poser ned ad Superskurkeskolens lange gange og tilbage til værelset. Her ventede Fatima Nyx. Også kendt som Frygtens Gudinde. Hun så uskyldig ud, som hun sad der med det fine tørklæde om håret og læste i en bog, men Lili vidste, at hun var farligere, end hun så ud. Som om Fatima havde læst hendes tanker, så hun op på Lili og de mange bogposer.

”Skolebøger ... enhver elevs frygt,” sagde hun med en ildevarslende stemme, men tilføjede så: ”Eller måske ikke din. Du har jo stadig noget helteblod i dig. Men uanset hvad er overkøjen min.”

Lili åbnede munden for at protestere, men besluttede sig for at lade være. Der var ingen grund til at fortælle Fatima Nyx om hendes rigtige forældre – eller gøre krav på overkøjen. I stedet satte hun sig ned og begyndte at læse, mens hun indimellem skævede til sin nye roommate. Usikker på hvad hun skulle mene om hende.

Kort efter bankede det på døren.

Fatima rejste sig og åbnede døren. Udenfor stod Ella, også kendt som Hulkpigen, med rullekuffert og rygsæk.

”Hvem er du?” spurgte Fatima og rettede på sit hijab-tørklæde, der indrammede hendes smukke ansigt perfekt.

”Jeg øh ... jeg hedder Ella Stensen, jeg er Lilis ven og gamle roommate.” Røde pletter bredte sig allerede faretruende på teenage-Hulkpigens kinder. ”Hvem er du?” tilføjede Ella, inden Lili kunne nå at springe op og komme hende til undsætning.

Fatima sænkede stemmen til en ildevarslende hvisken. ”Jeg er dit værste mareridt!” Hun stirrede drømmende på

Ella. ”Og dit værste mareridt er ... at blive forladt?” Så slog stemmen tilbage til normal. ”Har jeg ret?”

Ella nikkede med ansigtet vendt mod gulvet og blegnede.

”Jeg sværger, jeg kan bare det der.” Fatima smilede og slog døren op på vid gab. ”Og i dit tilfælde behøver man ikke engang at have mine superevner for at kunne gætte det.” Hun pegede på Ellas oppakning og forsvandt, så de to gamle venner kunne tale i fred.

”Hvad er det for en superevne, hun talte om?” spurgte Ella.

Lili rystede en kuldegysen af sig. ”Fatima Nyx er kendt som Frygtens Gudinde. Hun ved præcis, hvad din inderste, hemmelige frygt er.”

”Kan hun så forvandle sig til den?” gispede Ella.

”Ja ... eller det tror jeg nok. I hvert fald hvis det er noget konkret som slanger, edderkopper, klovne eller tandlæger. Men hun kan helt klart bruge dine fobier imod dig.”

Ellas øjne blev to numre større. ”Kunne du ikke få lov til at bo sammen med Aggi? Eller en, der ikke er livsfarlig?”

Lili trak på skuldrene. ”Aggi deler værelse med Irma, og alle her er vist lidt livsfarlige. Inklusive dig selv, og du er da meget sød.”

”Ja, men det er slut nu.” Ella trak vejret dybt. ”Jeg har besluttet mig for at blive skurk.”

”Har du?!” Lili måtte holde en hånd for munden for ikke at komme til at grine højt. Men Ellas alvor var ikke til at tage fejl af.

”Uden dig og Loke vil jeg ikke være på helteskolen mere. Jeg har ikke en eneste ven, og de andre ... de er så ... falske!”

Lili gik et skridt frem og slog armene om sin ven. ”Ella,” hviskede hun ind i hendes hår. ”Det ville aldrig gå. Du er alt, alt for sød til at blive skurk, og desuden så har jeg brug for en tjeneste.”

”Ja?” Ella gjorde sig fri af Lilis arme og så alvorligt på hende.

”Tag dig godt af min bror. Han har brug for al den hjælp, han kan få, for at klare sig ovre hos jer. Lover du mig det?”

”Det lover jeg,” sagde Ella og hankede op i sin bagage. ”Det lover jeg!”



Selv om alt i Magnus dirrede efter at tage tilbage til Hr. Stål og sikre sig beviset, kunne han ikke undgå at føle et sug i kroppen, da han kørte ind gennem de brede porte til Superhelteskolens palæ. Endelig var han hjemme, hvor han hele tiden havde hørt til. Ved siden af ham gik to Lola'er med hans tasker, der indeholdt de få ejendele, der havde overlevet ugerne på Superskurkeskolen uden at blive ætset, sprængt eller på andre måde smadret af de andre elever. Lige med undtagelse af Aggi, Heino og Irma var Superskurkeskolens elever faktisk det, han var gladest for at komme væk fra. Nu behøvede han ikke sove med det ene øje på klem af frygt for, at den giftspyttende Zoltan ville stjæle hans kørestol og hænge den op i flagstangen. Det ville blive et helt andet liv.

”Velkommen til skolen,” sagde Lola og delte sig i endnu en kopi, før hun tilføjede. ”Jeg henter lige en velkomstmappe til dig.” Den tredje Lola spænedede af sted efter mappen.

”Tak,” sagde Magnus og kunne ikke lade være med at

smile. Det her var virkelig noget andet end skurkeskolen. Han havde næsten glemt, hvordan det var at møde folk, der var venlige, uden at der lå en bagtanke bag. Kort efter kom Lola nr. 3 tilbage og gav ham mappen, inden hun smeltede sammen med Lola nr. 1 igen.

”Her er et skema, et kort over skolen og alt andet, du skal bruge,” sagde hun. ”Nu starter du jo midt i året, så hvis du har brug for hjælp, siger du bare til.”

”Tak,” sagde Magnus igen.

”Det var så lidt. Nu skal vi vise dig dit værelse.” De to Lola’er fulgte ham hen til hans værelse og stillede taskerne foran døren, før de smeltede sammen til en.

”Det her er dit værelse. Der er aften-te om et kvarter i spisesalen, lyset slukkes om en time, og ellers så starter din første time i morgen klokken otte. Held og lykke med det hele.”

Magnus takkede igen, så åbnede han døren ind til værelset. En høj, slank fyr sad henslængt på den ene seng.

”Hej,” sagde Magnus.

”Hej,” sagde fyren. Og inden Magnus nåede at blinke, stod han foran ham. ”Jeg hedder Razer. Eller Superlynet, og min evne er ...”

”Superfart,” mumlede Magnus og følte, han havde fået en gigantisk mavepuster.

”Præcis,” sagde Razer med et smil. ”Er det rigtigt, at du var hurtigløber, inden du kom til skade?”

”Øh ja,” sagde Magnus.

”Fedt,” sagde Razer. ”Vi har så meget mere tilfælles, end jeg havde med min tidligere værelseskammerat.”

”Hvem var det da?” spurgte Magnus.

”Loke Wolfram. Noget af en enspænder, hvor jeg mere er en spæner ...” Razer lo højt. ”Fangede du den ... en *spæner*?

Magnus fremtvang et lille grin, selv omhan lige nu meget hellere ville være sammen med Heino – Magnus’ gamle hypnotiserende værelseskammerat, der var ekspert i spøg og skæmt. At skulle dele værelse med Razer føltes også som en spøg. Bare på den virkelig dårlige måde.